

ænigma, quod est de ratione fidei, est etiam de ratione illius habitus, vel actus, qui est fides: et e contrario cognitio, quæ aliquando est clara, non potest eadem fieri obscura, licet possit amitti, et alia loco illius imperfectior induci, ut in Metaphysica latius ostenditur, et patet breviter, quia si Angeli ante lapsum, non cognoverunt mysteria gratiæ per fidem, non assentiebantur propter Dei auctoritatem: post lapsum vero, vel inviti credunt, ut Jacobus ait, et ita assentiuntur testimonio Dei, quod naturaliter negare non possunt: item prior cognitio supernaturalis fuit, posterior est acquisita ex evidentia signorum: non sunt ergo ejusdem rationis.

20. *Ad secundam impugnationem in num. 3.* — Ad secundam impugnationem contra hanc fidem Angelorum, sumptam ex modo eis proponendi res credendas per signa abstractiva, et obscura, jam responsum est, non oportere, ut hæc propositio fiat per signa ad placitum, sed per species, vel conceptus rerum creaturæ, vel rationum communium Deo, et creaturis, ut sunt ratio entis, unius, etc., et per aliquem imperfectum, et connotativum conceptum Dei, nam in hoc fere æquiparantur Angeli nobis, quoad concipiendum imperfecto modo Deum, non clare visum, et quæ ad eum pertinent, licet intra illum modum Angeli perfectius, et altius res divinas naturaliter concipiant, et in hoc perficiuntur; si per illuminationem supernaturalem, ad hujusmodi apprehensionem faciendam adjuventur, et ita possunt concipere res fidei, priusquam illis assentiantur et deinde illis libere assentire.

21. *Ad tertiam impugnationem ibidem.* — Ad ultimam vero impugnationem, quod sequatur, potuisse Angelos in principio peccare per infidelitatem, non reputo illud esse inconveniens, quantum ex parte illorum, si per speciale Dei auxilium efficax, non præserventur: quomodo autem hoc intelligendum sit in libro septimo explicabitur.

CAPUT VI.

QUÆ MYSTERIA FIDEI COGNOVERINT ANGELI IN VIA, SEU QUOS FIDEI ARTICULOS EXPLICITATE CREDIDERINT.

1. *Prima conclusio.* — Angelorum via, ut nunc supponimus, non solum primum instans creationis, sed etiam aliquam aliam moram includit, in qua necesse fuit eorum fidem durare, quia quamdiu peregrinati sunt a Domi-

no, per fidem ambularunt, sicut et nos. Prius ergo explicabimus totam fidem, quam in via sunt assecuti, postea vero videbimus, an totam illam habuerint in primo instanti, vel in ea successu temporis creverint.

2. *Ostenditur primo ex Scriptura.* — Primo igitur certum est, cognovisse Angelos viatores per fidem omnia illa mysteria supernaturalia fidei, quæ ad Deum, ut unus est, pertinent: nimirum, esse Salvatorem, Justificatorem, et habere supernaturalem providentiam ad remuneranda opera diligentium se. Hoc dogma commune est, et videtur indubitatum ex illo Pauli ad Hebr. 11: *Accedentem ad Deum oportet credere, quia est, et quod credentium in se remunerator est.* Hoc enim non minus Angelis, quam hominibus convenit, ut de similibus regulis generalibus gratiæ, et justificationis ostensum est. Et de illa sententia in particulari tradit D. Thomas 2, 2, q. 5, a. 1, in arg. *sed contra.* Estque verissima, et communis intelligentia, quidquid Durandus dicat. Certum idem est, illa verba intelligenda esse de remuneratione supernaturali, et de fide, quæ possit esse substantia rerum sperandarum, de fide utique infusa et supernaturali, de qua ibi Paulus loquebatur. Unde cum dicit, *oportet credere, quia Deus est:* non loquitur de solo esse Dei, prout ex creaturis naturaliter cognosci potest, sed etiam, ut est auctor gratiæ, et ultimus finis, et objectum supernaturalis beatitudinis; ac denique quod remunerator supernaturalis sit, nam hoc etiam credere necesse est.

3. *Ostenditur secundo ratione.* — Ratio vero est, quia hæc fides ad minimum fuit necessaria Angelis, ad diligendum Deum super omnia ex charitate infusa, et ut objectum beatitudinis supernaturalis, et ad sperandum ab illo æternam vitam, altiorem illa, quam jam habebant, et consequenter ad petendum, et sperandum auxilium, quo vel se ad gratiam disponere, vel opera sua in supernaturalem finem dirigere, vel certe tentationes vincere, et omnia peccata illi fini contraria, vitare possent; ergo primum omnium revelata illis fuere hæc mysteria fidei. Unde colligitur, quod supra dicebam, etiam ipsas veritates, quas de Deo naturaliter cognoscebant, per eandem revelationem, et fidem suscepisse, et in via credidisse, nimirum, Deum esse suum creatorem, supremum Dominum, primam veritatem, quæ nec falli, nec fallere potest, et similes. Tum quia hæc virtute includuntur in prioribus: non foret enim Deus auctor gratiæ, nisi esset

etiam auctor naturæ, et in eam supremam potestatem haberet, et sic de cæteris. Tum etiam quia illæ veritates sunt quasi fundamenta ipsius fidei infusæ, non possunt autem illam fundare, ut cognitæ inferiori modo, et ideo necesse est, ut eadem revelatio, ac fides omnia illa complectatur. Atque ita constat Angelos in via Deum per fidem cognovisse, ut creatorem, omnipotentem, justificatorem, seu Salvatorem, et glorificatorem. Dico autem cognovisse Deum esse justificatorem, quoad gratiæ infusionem, non vero quoad culpæ remissionem, quia illam sperare non poterant, vel certe non oportebat, et ideo neque id credere cogebantur.

4. *Secunda conclusio.* — Secundo dicendum est, cognovisse Angelos in via Trinitatis mysterium explicite, magisque distincte quam nos illud cognoscamus. Ita docent communiter theologi, præsertim Cajetanus, et Thomistæ 2, 2, quæst. 2, art. 7 et 8, quæst. 5, art. 1. Et sumitur ex D. Thoma, quatenus ex fide explicita Incarnationis, infert cognitionem explicitam Trinitatis; ut in sequenti puncto videbimus. Item sumitur ex eodem D. Thoma 1. par., quæst. 57, art. 5, ad 3, quatenus ait, *quod quidquid Prophetæ cognoverunt de mysteriis gratiæ, per revelationem divinam, multo excellentius est Angelis revelatum.* Certum est autem, Prophetis fuisse revelatum explicite mysterium Trinitatis, ut nunc supponimus; ergo et Angelis. Et quamvis D. Thomas expresse non dicat, Angelis fuisse revelatum in via, quidquid Prophetis revelatum est, neque id sit necessarium ad scopum argumenti, scilicet, quod Prophetæ per Angelos instruuntur: nam hoc est verum de Angelis sanctis, et ita posset ad hoc sufficere revelatio, quam in Patria habent: nihilominus etiam de Angelis viatoribus propositio D. Thomæ verissima est, quia Prophetæ cognitionem illam in via receperunt, Angeli autem, etiam in statu viæ, perfectiores Prophetis esse debuerunt generatim loquendo.

5. *Probatum ratione.* — Et ratione probatur, quia data est Angelis in via cognitio supernaturalium mysteriorum, ut supra ostensum est; ergo maxime debuit eis mysterium Trinitatis revelari. Probatum consequentia primo, quia illud est supremum supernaturale mysterium, in quo fides, et obedientia angelica maxime probari debuit. Secundo quia in visione illius mysterii essentialis beatitudo Angelorum consistit. Nam licet per se primo consistat in visione essentiæ infinitæ, et summe bonæ: tamen consequenter etiam relationes, saltem in obli-

quo (ut sic dicam) ad beatitudinis essentialis objectum pertinent, quatenus non potest essentia prout in se est, videri sine personis, ut recte in simili puncto dixit D. Thomas 2, 2, q. 2, a. 8, ad 3; ergo etiam fides explicita illius mysterii debuit ab Angelis exigi tanquam medium necessarium ad salutem. Tertio, hac ratione fides illa fuit necessaria hominibus in statu innocentiae, ut tractatu sequenti videbimus, et nunc est necessaria singulis hominibus per se loquendo (ut in tractatu de Fide dicemus) semperque fuit necessaria generi humano, etiam lapsos, licet in antiquis temporibus a singulis non exigere propter status imperfectionem, quod Angelis attribuenda non est; ergo eadem necessitas erit in Angelis. Atque ita concluditur, Angelos explicite credidisse omnes articulos divinitatis. Hic enim modus tendendi in Deum longe perfectior est, quam est ille, qui in sola fide implicita fundatur. Cum igitur hominibus concessus fuerit, non est verisimile negatum esse Angelis. Imo intra latitudinem fidei credendum est perfectius, et distinctius hæc omnia fuisse ab Angelis viatoribus cognita. Unde Thalassius, tom. 5, Bibliothecæ, hecatontade prima, sententia 99, ait: *Tam Angelorum, quam hominum sanctificatio, et Deificatio, est sanctæ consubstantialis Trinitatis cognitio.*

6. *Quid de mysterio incarnationis.* — *Prima sententia negativa.* — Major difficultas est de mysterio Incarnationis: nam hoc non videtur ita ad Angelos, sicut ad homines pertinere. Quia hoc mysterium non est necessarium ad salutem per modum finis, sicut Trinitas, et ideo ex hac parte non fuit necessaria Angelis illius fides: sed nobis fuit necessarium tanquam medium, seu tanquam medicina, seu causa extrinseca: sub hac vero ratione non fuit necessarium Angelis, quia perseverando, non indigebant redemptore, et cadendo non poterant esse capaces fructus redemptionis ejus, neque propter ipsos Christus venturus erat: ergo nullo titulo fuit Angelis viatoribus necessaria fides Incarnationis, ac proinde neque illis fuit in via revelata: quia solum illa, quæ necessaria illis erant, revelari eis oportuit. Atque hanc partem aliqui moderni sequuntur, et ex antiquis hoc tenet Alensis, 2 part., quæst. 26, memb. 1, ubi negat, Angelos in via cognovisse hoc mysterium, sed tantum in Verbo, et in hoc etiam dubitat, an omnes, vel aliqui tantum illud in Verbo a principio beatitudinis viderint, et idem sequitur Gabriel 2, dist. 9, q. 2, art. 3, dub. 4.

7. *Fundari videtur hæc sententia in sancta Scriptura et Patribus.*—Fundari præterea hoc potest in sacra Scriptura, et Patribus illam exponentibus. Primo ex Paulo ad Eph. 3, ubi Christi mysterium vocat: *Sacramentum absconditum a sæculis in Deo.* Quem locum de mysterio Incarnationis exponit Cyrillus, l. 2, in Joan., c. 3, et l. 1 de rect. fid. ad Reg., sub titulo, *quod in Christum fides, ut in Deum.* Et Gregorius Nissenus, homil. 8, in Cant., et Hieronymus ibi, et addunt vocari *absconditum*, quia etiam spiritualibus creaturis non innotuit, sed per Ecclesiam illud didicerunt. Et sic exponunt quod Apostolus subjungit, *ut innotescat Principatibus, et Potestatibus in celestibus, per Ecclesiam multiformis sapientia Dei.* Per Principes enim, et Potestates intelligunt Angelos sanctos, quos sentiunt ex prædicatione Apostolorum mysterium Incarnationis agnovisse, et hanc sententiam videntur sequi Theodoretus, Theophylactus et Oecumenius in locum, ad Eph. 3, et maxime Chrysostomus, hom. 7, et Præf. in Evang. Joan. Tractans enim eadem verba ait, Joannem in principio sui Evangelii scripsisse, *quæ nec Angelis prius, quam hic diceret, noverunt.* Et inducit ad hoc verba Pauli, quod de Cherubinis, et Seraphinis intelligit, et addit, *Non parum honoris consequimur, quod nobiscum Angeli didicerunt, quæ nesciebant.* Secundo confirmatur hic locus ex aliis verbis Pauli 1, ad Tim. 3: *Magnum est pietatis sacramentum, quod manifestatum est in carne, justificatum est in spiritu, apparuit Angelis, prædicatum est gentibus, creditum est in mundo, assumptum est in gloria.* Circa quem locum Theodreti in immutabili ait, *per illam, scilicet carnem, apparuit natura, quæ videri non potest. Per illam ipsam quoque viderunt aliqui. Visus est enim, inquit, Angelus: nobiscum ergo incorporeæ naturæ, ut hoc dono fruerentur, evenit.* Et idem habet super locum Pauli, ubi etiam Chrysostomus, hom. 11, sic inquit: *Ergo et Angeli nobiscum viderunt filium Dei, quem antea non videbant.* Et sequuntur ibi Theophylactus et Euthymius, et alii. Item Chrysostomus, hom. 14, in Joan., eadem verba tractans ait, *ex quo carnem induit, tunc visus est ab Angelis, prius autem non ita videbatur.* Et Glossa ordinaria ibidem dicit: *Qui prius visus est humilis, devicta morte, in majestate apparuit, ut agnoscentes Angeli mysterium, quod prius eos lavit, declaratum in carne, genu illi flectentes, quasi Deo gratias agunt, quia didicerunt veritatem.*

8. Tertio principaliter induci solent inter-

rogationes illæ Ps. 23. *Attolite portas Principes vestras, et introibit Rex gloriæ, quis est iste Rex gloriæ?* Et Is. 63. *Quis est iste, qui venit de Edon, etc.* Illas enim fuisse interrogationes Angelorum ignorantium Christi mysterium, auctor est Dionysius, cap. 7, de cœlesti Hierarch., et sequitur Basilius, in dicto Psal. 23, Cyrillus, lib. 12, in Joan., cap. 58, et super Isaiam, et Hieronymus, supra, et in eadem loca Isaiæ, et Psalmi., et Justinus, Dialog. cum Triphon., Cyrillus Hierosolymitanus, Cateches. 141, Ambrosius, lib. 1, de Inst. Virg., cap. 5, et lib. 4, de Fide, cap. 1, et lib. 6, de his qui initiantur myst., cap. 7. Est autem inter doctores in hac expositione discrimen, quia aliqui dicunt, non omnes Angelos ignorasse, et interrogasse, sed inferiores tantum, qui superiores interrogant, quod sensit Ambrosius, lib. 4, de Fide ad Gratian. in princ., et indicant Magister, et Alensis; alii vero putant omnes ignorasse, et a Christo interrogasse, quod magis dicti Patres significant. Denique Bernardus, hom. 1, in *Missus est*, ait: *Nulli beatorum spirituum Deum antequam Virgini, suum revelasse consilium, excepto dumtaxat Archangelo Gabriele,* Ambrosius, lib. 1, in Luc., c. 1, circa illa Virginis verba: *quomodo fiet istud?* ait, Mariam merito interrogasse. *Quia non erat facile scire mysterium absconditum a sæculis in Deo, quod nec superiores Potestates scire potuerunt.*

9. *Secunda et vera sententia affirmativa.*—Nihilominus longe probabilius judico, Angelos omnes in via mysterium Incarnationis Verbi Dei per divinam revelationem, ac fidem cognovisse. Ita docet D. Thomas, 1 part., quæst. 64, art. 1, ad 4: *Dicendum (inquit) quod mysterium regni Dei, quod est impletum per Christum, omnes quidem Angeli a principio aliquo modo cognoverunt, maxime ex quo beatificati sunt visione Verbi, quam demones nunquam habuerunt.* Ubi cum dicit, *maxime, etc.*, satis declarat in prioribus verbis de omnibus Angelis viatoribus loqui. Et ita ibi extendit, quod q. 57, art. 5, ad primum, et quæst. 117, art. 2, ad 1, dixerat, mysterium Incarnationis in generali omnibus Angelis a principio suæ beatitudinis revelatum fuisse. Unde in 2, 2, quæst. 2, art. 7, ad 1, videtur in eodem sensu, quo in priori loco, verba facere. Et in 2, dist. 11, quæst. 1, art. 4, indefinite de Angelis loquitur. Et idem habet opusculo 1, contra errores Græcorum, cap. 26, ad Ephes. 3, lect. 3. Favet etiam quod idem D. Thomas, alias docet, Adamum in statu Innocentiæ hoc mysterium cognovisse, ut in 2,

2, q. 2, art. 7, et 3 p., q. 1, art. 3, ad 5. Nam est eadem ratio de Angelis, ideoque quoad hujusmodi dona, solent ab Augustino, et ab aliis theologis æquiparari. Idque de homine ex Patribus ostendi super dictum locum 3 partis, D. Thomæ, in Comment. articuli, et in tract. sequenti, l. 3, iterum dicam. Et hanc sententiam cum D. Thoma sequuntur Malonius, in 2, distinct. 11, disp. 13, præsertim ratione 8, Nicolaus de Lyra Isaiæ 63, et ibidem, Carthusianus, Jacobus de Valentia, in Ps. 81 et 102, Naclantus in cap. 1, Epist. ad Ephes., Claudius Guillianus, ad cap. 8 Joannis, Ruardus, art. 2 et 8, locis supra citatis, Viguerius, in Instit., cap. 3, § 2, vers. 15, et cap. 20, § 1, vers. 4, Catharinus, Opusc. de eximia Christi Prædest. et Opusc. de lapsu malorum Angelorum et præmio honorum. Denique pro hac sententia allegari possunt omnes, qui existimant malos Angelos peccasse sibi appetendo, et humanæ naturæ invidendo hypostaticam unionem, de quo in libro septimo, dicendum est.

10. *Probatur.*—Ex Scriptura nihil habemus, quo partem hanc positive confirmemus, ostendemus autem nihil esse in sacra Scriptura, quod huic assertioni repugnet, quod ad ejus probabilitatem sufficit: et ex dicendis de ministeriis bonorum Angelorum, et de peccato malorum, et ex aliis conjecturis ostendemus esse Scripturis satis consentaneam. Ex Patribus vero D. Thomas supra tribuit hanc opinionem Augustino, lib. 5, Gen. ad litt., c. 19, si tamen attente legatur, solum de sanctis Angelis loquitur. Unde in rigore solum videtur docere ipsos a principio beatitudinis hoc mysterium cognovisse. Idemque supponit, lib. 7, de Civit., cap. 32, dum ait: *Ab exordio generis humani, Incarnationis mysterium fuisse Angelorum ministerio prænuntiatum, et præfiguratum, in quo supponit, ab Angelis beatis fuisse præcognitum.* De Angelis autem viatoribus non inveno expressam D. Augustini sententiam. De omnibus tamen id sentit Rupertus, lib. 8, in Joan., in fin., tractans verba illa cap. 8: *Ille homicida erat ab initio.* Et idem sentit Bernardus, serm. 17 et 22, in Cant., qui de Luciferi, et peccato Angelorum tractant, et ideo in septimum librum hæc et similia testimonia remittimus.

11. *Prima conjectura.*—*Impugnatur solutio.*—Conjecturæ ad hanc assertionem confirmandam esse possunt: prima, quæ de primo homine adducta est, quia non videtur credibile minus perfectam, et expressam circa divina mysteria fuisse fidem Angelorum viatorum, quam ho-

ii.

minum in statu innocentiae, nec satis faciunt, qui respondent, magis pertinuisse hoc mysterium ad cognitionem hominum, quam Angelorum, quia humana natura, et non angelica assumenda erat, nam licet hoc ostendat aliquam peculiarem congruitatem ex parte hominis, non excludit sufficientem ex parte Angelorum, quatenus membra Christi futuri erant. Alias dici etiam posset, non fuisse mysterium illud revelandum homini in statu immortalis, quia Christus venturus erat in carne passibili.

12. *Secunda.*—Secunda, quia talis revelatio et cognitio, non solum ad perfectionem ipsorum Angelorum, sed maxime ad gloriam, et honorem Filii Dei non solum in propria natura, sed etiam in carne venturi erat valde conveniens, ut ita de Christo, etiam de homine vera sint illa Pauli verba ad Heb. 2: *Et cum iterum introducit primogenitum in orbem terræ, dicit: et adorent omnes Angeli ejus.* Docuit enim hoc præceptum datum esse Angelis etiam viatoribus, non solum erga Filium ut Deum, sed etiam erga Christum. Tertia, quia Christus non solum est caput hominum, sed etiam Angelorum; ergo decuit ut a principio omnes Angeli suum caput agnoscerent, ac recognoscerent. Quam rationem indicavit D. Thomas, in 2, dicens, omnes Angelos Christi ministros futuros fuisse, et ideo oportuisse, ut notitiam ejus a principio haberent. Erit autem urgentior ratio, si teneamus quod magis pium, et probabilius est, Christum esse caput Angelorum, non solum quoad ministeria, nec tantum secundum accidentalem influentiam revelationum, aut gaudiorum accidentalium, sed etiam secundum influentiam sanctificantis gratiæ et gloriæ. Nam si hoc verum est (ut credimus) sine dubio convenientissimum fuit, ut per fidem Christi explicitam salvarentur, illum tanquam suum justificatorem, et salvatorem venerando, et in eum suam fiduciam collocando.

13. *Pro quarta conjectura ostenditur imprimis Angelos novisse incarnationem antequam fieret.*—Quarto possumus ex cognitione sanctorum Angelorum in patria ad cognitionem eorumdem in via, et inde ad revelationem omnibus factam, gradum facere; nam imprimis certissimum apparet, habuisse sanctos Angelos notitiam mysterii Incarnationis multo antequam fieret. Id enim expresse testatur Augustinus supra, idemque supponit Dionysius, c. 4, de cœlest. Hierar., dum ait, Angelos illos illuminasse, et instruxisse prophetas de divinis mysteriis, quæ per eos revelantur. Unde etiam

hoc continetur sub generali regula tradita a D. Thoma, dicta quæst. 57, art. 5, quod Angelis perfectius cognoverunt omnia mysteria prædicta a prophetis, quam ab eisdem prophetis agnita fuerint. Denique est valde consentaneum providentiæ Dei, qui inferiora per superiora gubernat, instruit, ac illuminat. Et ideo etiam legem veterem per Angelos dedit, ut habetur ad Galat. 5, et ad Hebræos, 2, in Prophetis, et Apocalypsi passim legimus, futura mysteria per Angelos revelari hominibus. Ac denique hoc ipsum Incarnationis opus per Angelos prius revelavit, et tandem sanctissimæ Virgini annuntiavit.

14. *Deinde illam in Verbo vidisse initio suæ beatitudinis.* — Deinde hinc conjectare debemus, Angelos sanctos a principio suæ beatitudinis, imo per ipsam visionem beatam hoc mysterium in Verbo agnovisse. Utrumque sumitur ex Augustino. Nam imprimis exordium generis humani non multum a principio beatitudinis Angelorum distavit: si ergo Angeli ab exordio annuntiaverunt hominibus hoc mysterium, jam fuerat illis in sua beatitudine revelatum. Deinde, quod illud in Verbo viderint, testatur satis clare Augustinus, dict. lib. 5, Gen. ad litt., cap. 19, et in aliis locis, ubi Angelis sanctis a principio beatitudinis tribuit cognitionem matutinam, quæ est creaturarum, et divinorum operum in Verbo, nam eadem est ratio de hoc opere, quod de aliis, imo tanto major de hoc, quanto ipsum est cæteris perfectius. Adde, cætera opera potuisse per veritatem cognitionem perfecte cognosci ex parte ipsorum operum, id est, prout in se sunt: opus autem Incarnationis, quia Verbum ipsum includit, propter substantialem unionem ad ipsum, non potest perfecte cognosci, et prout in se est, nisi per eandem visionem, per quam Verbum videtur, prout in se est. Non est autem credibile, si Angelis sanctis hoc mysterium revelatum est, non fuisse perfecte, et prout in se est demonstratum; ergo per ipsammet Verbi visionem manifestatum est. Vel aliter argumentor in hunc modum, quia Angeli sancti nunc vident in Verbo mysterium; ergo a principio beatitudinis illud viderunt. Consequentia probatur, quia illa visio est immutabilis, et non augetur, nec minuitur, ut ex superiori tomo suppono, et infra libro sexto attingetur, et latius in materia de beatitudine. Antecedens vero probatur primo ratione facta, quia si Angeli sancti nunc non vident in Verbo illud mysterium, ob eandem rationem nunquam vident; ergo carebunt perpetuo perfecta notitia

illius mysterii prout in se est, quia illam nisi per visionem Verbi habere non possunt, ut dictum est, illud autem profecto est per se incredibile, et angelicæ perfectioni, et beatitudini valde contrarium. Nam homines beati in Verbo vident illud mysterium, ut in dicto superiori tomo diximus; ergo et Angeli beati. Probatur consequentia, tum quia Christi sententia: *Hæc est vita æterna ut cognoscant te solum verum Deum, et quem misisti, Jesum Christum*, ad Angelos etiam pertinet, cum hoc in majorem Christi gloriam cedat. Tum etiam quia per Christum sanctificati sunt, sicut homines, licet non fuerint redempti. Tum præterea, quia post visionem divinæ essentiæ, et Trinitatis personarum, inter cætera objecta secundaria beatitudinis, Incarnatio Verbi Dei supremum locum tenet, magisque ad excellentiam divinæ cognitionis pertinet; ergo non est verisimile, omnes homines excedere Angelos in hac perfectione beatitudinis.

15. *Probatur jam per quartam conjecturam assertio.* — Ex hoc ergo ulterius colligimus, omnes Angelos sanctos in via habuisse revelationem hujus mysterii, illudque per fidem credidisse. Probatur primo eisdem fere congruentiis, et rationibus, quia cum Christus Dominus Deus homo, prior Angelis omnibus fuerit prædestinatus, ut esset illorum caput, etiam secundum influentiam gratiæ, et gloriæ, deest ut illum per fidem sibi proponerent tanquam suæ salutis auctorem, in quo fiderent, et tanquam caput, et Dominum, quem recognoscerent, et adorarent. Item, quia etiam in fide supernaturalium mysteriorum debuerunt habere omnem perfectionem, quæ in hominibus perfectis postulat. Item, quia Adam in statu innocentie hanc revelationem, et explicitam Christi fidem habuit, (ut infra videbitur). Item, quia hoc contulit Angelis ad augmentum meriti, et ad obedientiæ, ac submissionis ad Deum probationem, et exercitium. Denique ex proxime dictis nova ratio sumitur, quia visio beata respondet fidei, et est quasi proportionatum ejus præmium, et ideo sicut omnes beati vident clare in Verbo, quam in via crediderunt, ut in materia de visione Dei dictum est, etiam e contrario conveniens est, ut mysteria fidei, præsertim majora, et principalia, quæ in Verbo videnda sunt, prius in via per fidem credantur; et ita, juxta doctrinam D. Thomæ 2, 2, q. 2, art. 3, 5, et sequentibus, in hominibus hæc est ordinaria regula, quamvis interdum in aliquibus ex accidenti, et ob imperfectionem contingat, ut aliquando

illa fides non præcedat explicita in re ipsa, sed implicita sufficiat, vel voto ac desiderio suppleatur explicita: ergo eadem regula in Angelis servari debuit, quia est eadem ratio, neque est in illis necessaria exceptio, quia omnes fuerunt aptissimi ad explicitam revelationem illius mysterii accipiendam.

16. *Prædicta revelatio etiam non prædestinatis Angelis facta.* — Et hinc tandem concludimus, hanc revelationem abstractivam, seu fidei, factam esse in via omnibus Angelis etiam illis, qui perseveraturi non erant. Probatur, quia ante lapsum, nulla est facta inter Angelos inæqualitas, ut ita dicam, improprialis, sed omnibus oblata est gratia, cum quadam proportionem uniformiter difformi juxta capacitatem uniuscujusque, ut paulo post dicemus. Hoc enim est magis consentaneum ordinatissimæ providentiæ Dei: et nulla est ratio cur dicamus, tunc fecisse Deum quamdam veluti acceptionem personarum. Nam licet in rigore non esset personarum acceptio, quæ proprie in liberalibus donationibus non invenitur, nihilominus quamdam speciem illius haberet, et ideo secundum ordinarium providentiæ modum admittenda non est, ubi est revelata, neque ex parte recipientium specialis ratio illius inæqualitatis invenitur. Hincque Augustinus cum in libris de Civ. et de Gen. ad litt., sæpe quæstionem moveat; an boni Angeli fuerint præscii suæ perseverantiæ, et mali sui casus, in eam sententiam magis inclinatur, quod neutris revelatus est futurorum ipsorum eventus: quia nec expediebat utrisque illum revelare, nec inæqualitatem inter eos facere oportebat. Denique hanc partem confirmant optime verba prophetarum Isa. 14, et Ezech. 28, de primo malo Angelo intellecta. *Quomodo cecidisti de cælo Lucifer, qui mane oriebaris? Tu signaculum similitudinis, plenus sapientia, omnis lapis pretiosus operimentum tuum, in medio lapidum ignotorum ambulasti, perfectus in viis tuis a die tue.* In quibus omnibus significatur, omnes perfectiones gratiæ, ac fidei, seu sapientiæ inventas fuisse tam in Angelis viatoribus, qui postea ceciderunt, quam in reliquis; ergo idem de revelatione Incarnationis dicendum est.

17. *An sit facta in primo instanti creationis dubitatur.* — *Arguitur pro parte affirmante.* — Addo vero ultimo, ex his omnibus non concludi Angelos habuisse actualem fidem, et notitiam hujus mysterii in primo instanti creationis suæ, sed solum aliquando in via illam habuisse. Quod longe diversum est, supponi-

mus enim viam Angelorum post primum instans creationis per aliquam moram durasse; ergo licet in primo instanti, prædictam revelationem expressam hujus mysterii non haberint, potuerunt illam in secundo recipere: et hoc satis est, ut vera sint omnia, quæ diximus. Nec ex Patribus, aut auctoribus allegatis amplius colligi potest: neque principium satis certum video, unde alterutrum possit necessario concludi, quod enim in primo instanti hanc notitiam habuerint, suaderi posse videtur. Tum quia si Angeli receperunt in via Christi revelationem, illa ordinata fuit, ut per fidem Christi justificarentur; ergo sicut in primo instanti justificati sunt, ita in eodem fidem illam recipere debuerunt, quia perfectus modus justificationis per Christum est, quæ fidem explicitam ejus supponit. Tum etiam, quia Angeli erant capaces hujus notitiæ in primo instanti, et ad minorem perfectionem pertinet, nec sine causa dilatio aliqua, vel mora cogitanda est.

18. *Arguitur pro negante.* — *Pars negativa probabilior judicatur.* — Contrarium autem suaderi potest: quia in primo instanti necessarium fuit revelare mysteria ad divinitatem pertinentia, imprimis quidem illa, quæ ad Deum, ut unum in essentia, et ad justificationem, ac salvationem pertinent, quia hæc cognitio est per se primo necessaria ad spem, et dilectionem infusam, erga Deum concipiendam. Deinde vero revelari docuit Trinitatis mysterium tanquam divinitati conjunctissimum, et ad completam (ut sic dicam) ipsius Dei constitutionem pertinens. Valde autem verisimile est, non fuisse Angelum in primo instanti capacem actualis revelationis tot mysteriorum supernaturalium, quia simul etiam habebant actualem cognitionem sui, et Dei naturalem, et fortasse etiam res alias naturales actu contemplati sunt. Ergo satis fuisse videtur, quod simul ad supernaturalem revelationem Dei Unius, et Trini explicitam, et perfectam in illo genere elevarentur, ut illum ex charitate diligere, et in eum perfecte sperare possent, etiamsi pro tunc Christum explicite non agnoscerint. Est ergo satis verisimile hoc veluti argumentum extensivum revelationis, et fidei reservatum fuisse Angelis pro secundo instanti, et in eo novum genus obedientiæ, et reverentiæ ab eis postulatum esse, ut in libro septimo explicabimus. Neutra vero pars certa est, aut necessaria, sed unicuique liberum esse poterit alterutro modo opinari, dummodo Angelis in tempore viæ hujusmodi fides in Christum non negetur. Mihi vero hæc posterior pars verisi-